

Індикатори економічної безпеки оборонної промисловості доцільно розділити на такі групи, як:

- соціально-економічні – рівень ефективності використання фінансових ресурсів, рівень соціального захисту працівників галузі, тощо;

- техніко-технологічні – рівень зношення матеріально-технічної бази галузі, рівень прогресивності використовуваних технологій і т.д.;

- науково-інноваційні – рівень модернізації матеріально-технічної бази галузі, рівень впровадження передових технологій, тощо;

- організаційно-управлінські – рівень автоматизації управлінських процесів, рівень відкритості управлінських структур і т.д.

Процес побудови системи індикаторів економічної безпеки оборонної промисловості України являє собою процес послідовного проходження етапів визначення мети та завдань діагностики стану економічної безпеки оборонної промисловості, підбору й оброблення необхідної інформації та, безпосереднього, формування системи індикаторів економічної безпеки оборонної промисловості, результатом якого є визначення рівня економічної безпеки досліджуваної галузі як інтегрального показника, побудованого на основі сукупності соціально-економічних, техніко-технологічних, науково-інноваційних та управлінсько-організаційних індикаторів з обов'язковим врахуванням критеріїв, пов'язаних із зовнішнім і внутрішнім середовищем функціонування оборонної промисловості.

УДК 332.1; 332.122 (1-21)

ЭКОНОМИЧЕСКАЯ БЕЗОПАСНОСТЬ УКРАИНЫ НА РЕГИОНАЛЬНОМ УРОВНЕ

*Александрова О.Ю., ст. преподаватель
(УкрДУЗТ)*

На современном этапе в центре внимания государственных органов находятся вопросы стабилизации социально-

экономического развития в региональном разрезе. Все разнообразие проявления негативных последствий сложившихся и ожидаемых кризисных ситуациях, имеющих место в целом по стране, свое конкретное содержание находит на региональном уровне. Региональная кризисная ситуация выражается в таком изменении социально-экономического состояния региона, предотвращение которого требует вмешательства институтов власти и использования чрезвычайных методов государственного регулирования регионального развития.

Для отслеживания социально-экономической ситуации в регионах Украины использует шесть групп индикативных показателей: социальные и экономические индикаторы, индикаторы, характеризующие ситуацию в сельском хозяйстве, инвестиционные и финансовые индикаторы, индикаторы, характеризующие результативность институциональных преобразований.

Территориальные диспропорции в размещении производительных сил и неравномерность социально-экономического развития - естественные признаки, характерные как для отдельных регионов, так и для страны в целом. В современных условиях проблемы неравномерности развития на региональном уровне приобретают особую остроту. География региональных диспропорций не является чем-то незыблемым - она меняется под воздействием научно-технического прогресса, технологических новаций, структурных сдвигов в производстве, иногда под влиянием политических факторов. Превращение отсталых ранее районов в высокоразвитые требует длительного времени, больших финансовых затрат и согласованных действий властей всех уровней. Цена отсталости, издержки для тех, кто не успевает вписаться в новую, формирующуюся под воздействием глобализации систему мирового хозяйства, по сравнению с прошлым многократно возрастают. Шансы на включение в глобальную экономику у отдельных регионов явно не равны.

Сложившаяся административно-территориальная форма регионализации Украины далеко не всегда является продуктивной. В ряде случаев старые

административные границы сковывают развитие социально-экономических процессов в Украине, сдерживают экономический рост ее регионов, существенно понижают масштабность региональных стратегий развития. В частности, старые административные формы украинских регионов оказались мало восприимчивы к идущему в мире процессу нового регионального строительства, облачаемого в соответствующие правовые формы. Так, в мире новые крупные регионы становятся более активными игроками на глобальном рынке: они способны продуцировать более масштабные проекты; их столицы претендуют на более высокий статус в мировой региональной иерархии; схемы развития транспортных путей, системы расселения становятся более простыми и понятными.

Доминирующая в стране внутренняя производственно-территориальная организация большинства регионов не обеспечивает их конкурентоспособность в глобальном рынке. В результате еще советской политики размещения производительных сил, в Украине не существует практически ни одного конкурентоспособного территориального кластера как динамичной и внутренне конкурентной сети близко локализованных предприятий, производящих одну и ту же, или смежную продукцию и совместно обеспечивающих хорошие рыночные позиции для страны, отрасли и самих предприятий

Безопасность региона - это системное свойство этого региона, позволяющее ему развиваться и процветать в условиях неопределенности риска. Сущностным элементом конкурентоспособности региона, «линзой», через которую рассматриваются все аспекты и стороны этой региональной характеристики, является стабильное и устойчивое развитие, в пределах региона, целостного комплекса - человек, социум, природа, экономика.

Целостность этого комплекса достигается при условии выработки единой системы ценностей, целей и интересов

каждого человека, жителя данного региона, целостного социума (государства, общества, наций, народностей и др.) и той части природы, которая очерчивается границами данного региона.

УДК 336.71

БЕЗПЕКА БАНКІВСЬКОГО СЕКТОРУ ЯК СКЛАДОВА ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ

*Бойко Д.І. к.е.н., доцент
Коковіхіна О.О. к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)*

Економічна стабільність та незалежність функціонування всіх складових фінансової системи в умовах сьогодення є пріоритетними завданнями Уряду нашої країни у контексті майбутнього економічного зростання. Фінансова безпека визначається ефективністю функціонування фінансової системи в цілому, стійкістю та міцністю розвитку кожної її складової.

На основі узагальнення аналітичного матеріалу сучасних науковців та з урахуванням статистичних даних було проведено оцінювання основних складових банківської безпеки України за 2012-2015 рр.

Пріоритетом зміцнення фінансової безпеки держави є забезпечення успішного розвитку банківської системи та підтримання банківської безпеки в допустимо прийнятних межах.

Значення отриманих показників свідчать про достатню капіталізацію банківської системи України. Частка простроченої заборгованості протягом періоду 2012-2015 рр. викликає занепокоєння та демонструє негативну динаміку. Частка іноземного капіталу у статутному капіталі банків на початок і кінець досліджуваного періоду перевищувала допустимі межі. Показники рентабельності мали негативну динаміку.